

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **N.K.**, evidenční číslo ..., narozený údajně ..., státní příslušník
Afghánské islámské republiky,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO
45768676, sídlem Kovářská 939/4, Praha,

Proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-640/DS-PR-P12-2019 ze dne 20. 6. 2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-640/DS-PR-P12-2019 ze dne 20. 6. 2019 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 11. 5. 2019 objeven v návěsu kamionu a zadržen. Následně Policie České republiky zjistila, že žalobce na území České republiky vstoupil a pobývá zde neoprávněně a že již dne 1. 10. 2018 požádal o mezinárodní ochranu v Bulharské republice. Naříkaným rozhodnutím proto žalovaný rozhodl tak, že Bulharská republika je státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Současně zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu pro její nepřipustnost. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil především tím, že žalobce nebyl schopen věrohodným a konsistentním způsobem popsat svou cestu z Afghánistánu, svou výpověď účelově měnil a předkládal důkazy podle vývoje situace. Odborné lékařské vyšetření potvrdilo zletilost žalobce, což odpovídá i vlastnímu pozorování správního orgánu. Za toho stavu nebyly na straně žalobce shledány překážky přemístění do Bulharska, které nevykazuje systematické nedostatky při vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítal zejména neúplné a nesprávné posouzení jeho zletilosti a zranitelnosti a na ně navazující nesprávné použití pravidel pro určení státu příslušného k řízení o mezinárodní ochraně. Podle mínění žalobce jsou v Bulharsku velmi špatné podmínky, zejména pro zranitelné žadatele o mezinárodní ochranu. To žalobce sám zažil a je to potvrzeno řadou zpráv nevládních neziskových organizací. Závěr o věku žalobce byl učiněn na základě hodnocení kostního věku podle rentgenových snímků. Tato metoda však nemá dostatečnou přesnost, její použití je eticky sporné a výsledky samy o sobě neobstojí. S ohledem na nezletilost žalobce je Česká republika státem příslušným k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 8 nařízení č. 604/2013. Žalovaný nepřezkoumatelně odůvodnil nevyužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013. Česká republika je navíc příslušná i podle čl. 19 odst. 2 téhož nařízení, neboť žalobce strávil po opuštění Bulharska více než čtyři měsíce v Srbsku.
3. Žalovaný k žalobě sdělil, že shromáždil dostatečné podklady pro závěr, že je žalobce zletilý: potvrzuje to lékařská zpráva i pozorování policie o fyzické a mentální vyspělosti žalobce. Tvzení žalobce nebyla věrohodná a nebyl důvod, proč žalobce nepředložil navržené důkazy dříve. Žalobci v Bulharské republice nehrozí nebezpečí nelidské či ponižující zacházení, případné nedostatky lze účinně řešit v rámci bulharského systému. Závažné nedostatky nebyly shledány ze strany EU, Rady Evropy či OSN.
4. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce s odkazem na stručné odborné stanovisko doc. RNDr. H. K., CSc., ze dne 7. 8. 2015 (č. l. 14 soudního spisu) namítl, že určování kalendářního věku hodnocením kostního věku nemá přesnost dostatečnou pro učinění skutkového závěru o jeho věku. Jde totiž o metody pro potřeby klinické pediatrické praxe (tj. nejde o metody primárně užívané forenzními vědami k určení kalendářního věku). I zcela zdraví jedinci mohou vykazovat odchylku až dvou let mezi věkem kalendářním a kostním. Podle doc. K. jsou tedy právně relevantní hranice 15 a 18 let kalendářního věku touto metodou objektivně neřešitelné. Žalobce proto tvrdil, že vyšetření nebylo ve smyslu § 89 odst. 3 zákona o azylu průkazné a na žalobce má tudíž být pohlíženo jako na nezletilou osobu bez doprovodu. Dále vůči hodnocení kostního věku žalobce uplatnil řadu výhrad, které nezpochybňují vypovídací hodnotu této metody, ale její připustnost z hlediska lékařské etiky, subsidiaritu jejího užití vůči jiným metodám a podobně.

5. Zákon o azylu umožňuje v § 89 odst. 3 provést lékařské vyšetření za účelem zjištění věku žadatelů o azyl. Nezbytná lékařská vyšetření nejsou zákonem předvídaná, lze tedy použít jakéhokoli vyšetření, které je vhodné ke zjištění skutkového stavu (§ 51 odst. 1 správního řádu) v rozsahu a kvalitě předvídané § 3 správního řádu. Vyšetření tedy musí samostatně či ve spojení s jinými důkazy průkazně (bez důvodných pochybností) vypovídat o

kalendářním věku. Není tedy důvod paušálně odmítnout určení kalendářního věku na základě hodnocení kostního věku podle snímku předloktí a zápěstí, pokud představují metody odpovídající aktuální úrovni vědeckého poznání. Z důvodové zprávy k zákonu č. 379/2007 Sb. novelizujícímu § 89 odst. 3 zákona o azylu plyne, že takový závěr zastával i zákonodárce (resp. alespoň vláda). Komparativně pak lze poukázat na to, že hodnocení kostního věku je používáno v řadě dalších evropských zemí i při vědomí možných odchylek kostního a kalendářního věku, které mají být zohledněny právě v procesu volného hodnocení důkazů (srov. rozhodnutí francouzské Conseil Constitutionnel č. 2018-768 QPC ze dne 21. 3. 2019 či instruktivní rozsudek švýcarského Spolkového správního soudu sp. zn. E-891/2017 ze dne 8. 8. 2018).

6. Jinou otázkou však je, k čemu konkrétně mohou být takové vědecké metody v procesu dokazování použity a za jakých podmínek. Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 16 A 9/2019-34 ze dne 28. 2. 2019 vyslovil, že má pochybnosti o určení přesného věku zletilé osoby jakoukoliv metodou. S tím lze v zásadě souhlasit, pro rozhodnutí však není podstatné přesné zjištění kalendářního věku, ale toliko vyloučení, že je posuzovaný nezletilý. Jestliže vědecké metody umožňují v tomto ohledu pouze pravděpodobnostní zjištění skutkového stavu, je třeba to zohlednit v procesu hodnocení důkazů, a to i včetně dalších faktorů, které mohou mít vliv na správnost a přesnost předloženého odborného závěru. Není však důvod na zjišťování skutkového stavu rezignovat, neboť přesvědčení, že důkaz byl bez důvodných pochybností podán, může vyhovovat i pravděpodobnostní důkaz, jestliže je takový závěr logicky a konsistentně zdůvodněn na základě zkušenostních vět nebo průběhu dokazování.
7. Tomu odpovídají i setrvalé závěry vrcholných soudů: v souladu s procesní zásadou *index peritus peritorum* je to právě a jen soudce (zde správní orgán), kdo rozhoduje nejen o věci samé, ale rovněž i o vedení řízení a v jeho rámci o potřebě znaleckého (či jakéhokoli odborného) zkoumání, rozsahu znaleckého úkolu a rovněž i o místě závěrů z něj vyplývajících v souhrnu provedených důkazů při tvorbě skutkových a následně i právních závěrů. Znalecké posudky či odborná vyjádření, ať už jakkoliv relevantní pro posouzení odborné stránky věci, jsou tudíž vždy toliko podkladem pro rozhodnutí soudce (zde správního orgánu), který je v konečném důsledku nad všemi znalci [usnesení sp. zn. III. ÚS 2679/13 ze dne 21. 5. 2014 (U 9/73 SbNU 993)]. Znalecký posudek je nepochybně významným druhem důkazního prostředku a v rámci dokazování v trestním řízení mu přísluší významné místo. Je však nutno jej hodnotit stejně pečlivě jako každý jiný důkaz, ani on nepoživá žádné větší důkazní síly, a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale též věcné správnosti [nález sp. zn. III. ÚS 299/06 ze dne 30. 4. 2007 (N 73/45 SbNU 149)].
8. Z uvedených důvodů je bez významu tvrzení žalobce, který zvolenou metodu hodnocení kostního věku považoval bez bližší vlastního zdůvodnění za neetickou a subsidiární. Pochybnosti o akceptovatelnosti metody z hlediska lékařské etiky nemají bezprostřední význam pro použitelnost důkazu, pokud tyto pochybnosti nejsou založeny právě na nedostatečné vypovídací hodnotě odborného závěru (jde o uplatnění odlišných normativních systémů bez zřejmého průniku). Subsidiaritu pak žalobce dovozoval z materiálů, jimž lze přiznat povahu nanejvýš tzv. soft-law či spíše dokumentů o dobré či žádoucí praxi. Práva a povinnosti se však na mezinárodní i vnitrostátní úrovni zakládají právními předpisy, smlouvami či právními obyčejí (to má význam nejen pro předvídatelnost, ale i demokratickou legitimitu práva). Dovozoval-li žalobce subsidiaritu vyšetření z materiálů nezávazné povahy, pak jeho tvrzení vůbec nevypovídá o vadách

řízení (natožpak o jejich vlivu na zákonnost rozhodnutí).

9. Přesto lze žalobci přisvědčit, že odborným posouzením nebyla hodnověrně prokázána jeho zletilost.
10. Z lékařské zprávy na č. l. 25 správního spisu plyne, že věk žalobce byl posouzen na základě rentgenových snímků předloktí a zápěstí levé ruky hodnocením kostního věku metodami GP (Greulich, Pyle 1959) a TW3 (Tanner et al. 2001) podle atlasu GP-Z a v programu BoneExpert. Pro žalobce je výsledkem podle atlasu GP-Z 19 a více let, GP 18,39 let a TW3 16,42 let. Podle hodnocení lékařky jsou u žalobce uzavřeny epifyzární štěrby a zobrazený skelet je bez strukturálních či tvarových změn.
11. Žalovaný vycházel pouze z vyšší hodnoty věku určené metodou GP-Z, oproti nižší hodnotě určené metodou TW3. Napadené rozhodnutí k tomu neuvádí ničeho, pluralitou výsledků v závislosti na uplatněné metodě se nezabývá a ani ji nezmiňuje, přestože na to žalobce upozornil již ve správním řízení (srov. č. l. 76 správního spisu). Stejně tak se k tomu žalovaný nevyjádřil ani v řízení před soudem. Již to představuje vadu řízení, protože z rozhodnutí a správního spisu není zřejmé, zda žalovaný přihlédl ke všemu, co bylo v řízení zjištěno, a jak to hodnotil. Důvod, pro který by žalovaný mohl vycházet z vyšších hodnot věku v lékařských zprávách, tak je soudu znám pouze z jeho úřední činnosti, neboť již ve věci sp. zn. 17 A 121/2019 zjistil, že takový postup z odborných hledisek doporučuje vyšetřující lékařka.
12. V poměrech souzené věci by bylo namístě, aby si žalovaný učinil odborně podložený závěr o podstatě metod TW3 a GP, jejich limitech a z toho plynoucí vypovídací hodnotě získaných důkazních prostředků. Teprve takto získané důkazy je možné plně uplatnit v procesu volného hodnocení důkazů (odborný závěr o kostním věku odpovídajícím 19 rokům věku při možné odchylce 2 let bez doplnění o jiné důkazy posilující závěr o zletilosti není dostatečným podkladem, který by mohl objasnit skutkový stav bez důvodných pochybností). Nic takového žalovaný neudělal: z rozhodnutí a jeho vyjádření v řízení před soudem ani neplyne, proč vycházel pouze z hodnot GP a GP-Z a z jakých odborných důvodů jde o postup *lege artis*. Limity představované například možnou odchylkou od standardů obou metod z důvodu jiného socioekonomického a geografického původu testovaných osob pak v napadených rozhodnutích či správním spisu nemají odraz vůbec (srov. cit. rozsudek sp. zn. E-891/2017 a tam uvedenou odbornou literaturu).
13. Skutkový závěr o zletilosti žalobce však v souzené věci podporovalo i vlastní hodnocení policistů v průběhu podání vysvětlení, kteří jej s ohledem na vzhled a rozumové schopnosti považovali za dospělého. Jejich závěr žalovaný převzal, což je podle Nejvyššího správního soudu přípustné (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 24/2013-42 ze dne 5. 3. 2014, byť z § 50 odst. 1 a § 68 odst. 3 správního řádu by spíše vyplývalo, že hodnocení důkazů má provést sám žalovaný). Žalovaný se tak sice nevypořádal s vypovídací hodnotou lékařské zprávy, zasadil ji však do kontextu dalších provedených důkazů – převzatého pozorování policistů a jejich bezprostředního dojmu z žalobce.
14. Proti tomu žalobce nabídl důkaz fotografií afghánského občanského průkazu a srbského průkazu pro migranty, žalovaný je však nepovažoval za relevantní. Důvody, pro které tak učinil, plně akceptovat nelze. Účelovost předložení fotografií obou průkazů neplyne pouze z toho, že je žalobce předložil až ke konci řízení. Žalobce totiž nebyl dotazován na důvod pozdějšího (nikoliv však pozdního) předložení fotografií, takže nelze jinak vyloučit, že je získal až ke konci řízení a předložil je při první možné příležitosti, byť třeba v reakci na neuspokojivý důkazní stav. Byl ostatně žalovaným vyzván k seznámení se s podklady pro

rozhodnutí a k doplnění důkazů – je-li takové doplnění bez dalšího účelové, nabízí se otázka, k čemu mu slouží a co má žalobce dělat jiného. Je pravda, že žalobce původně vypověděl, že doklady nemá, zjevně tím ale míní, že je *nemá u sebe*, protože výslovně uvedl, že má občanský průkaz doma a že může požádat, aby mu byl poslán (srov. protokol z pohovoru dne 29. 5. 2019 na č. l. 50 správního spisu). Uvedl-li, že nikdy neměl *cestovní pas* (č. l. 10 správního spisu), nijak to nevypovídá o účelovosti předložení fotografie občanského průkazu.

15. Závěr žalovaného, že nelze ověřit platnost afghánského občanského průkazu pak je zcela neodůvodněný: je tomu tak proto, že jde *pouze o fotografii* dokladu, nebo protože není způsob, jak vůbec ověřit platnost afghánských občanských průkazů? To žalovaný neuvedl. V této části lze závěry žalovaného akceptovat jen proto, že údaj o věku je v průkazu zapsán podle odhadu vystavujícího úředníka [to zřejmě odpovídá afghánské praxi, srov. str. 13–14 analýzy švýcarského Státního sekretariátu pro migraci *Beschaffung eines Identitätsausweises (Tazkira) aus dem Ausland* ze dne 5. 10. 2018¹]. Žalovaný tak mohl převzít hodnocení ze strany českých orgánů, aniž by prováděl dokazování fotografií afghánského dokladu, neboť nejde o nic jiného než o získání vlastního závěru opakováním též metody (bezprostřední dojem českých orgánů činí nadbytečným dřívější bezprostřední dojem afghánských orgánů).
16. Vůbec však nelze akceptovat, jak se žalovaný vypořádal s předloženou fotografií srbského průkazu pro migranty. Kromě výše odmítnuté teze o účelovosti (a z ní zřejmě plynoucí nevěrohodnosti) žalovaný pouze uvedl, že žalobce mohl uvést srbské úřady v omyl. Žádný podklad pro tuto úvahu však správní spis neposkytuje a žalovaný se žádného ani nedovolával. To znamená, že jde o pouhou spekulaci žalovaného. Žalobce přitom již ve správním řízení výslovně uvedl, že mu v Srbské republice bylo provedeno vyšetření k určení kostního věku (tvrzení žalovaného, že to žalobce uplatnil až v řízení o žalobě, je zjevně v rozporu s obsahem správního spisu, srov. č. l. 64 a 77).
17. S tímto tvrzením žalobce se žalovaný nijak nevypořádal, protože je ve správním řízení pominul. Bylo tedy potřeba se zabývat tím, jaký vliv má toto opomenutí na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jde totiž o pouhé tvrzení žalobce, které nedoložil žádným důkazem ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem.
18. K prokazování věku Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že je obecně vzato na samotných lidech pohybujících se věkově kolem rozhodné hranice 18 let, aby, chtějí-li požívat výhod spojených s věkem nacházejícím se pod touto hranicí, byli schopni dostatečně přesvědčivě osvědčit, že jsou vskutku takového, a nikoli vyššího věku. Ve věku kolem 18 let totiž již až na zcela nečetné výjimky mají rozumové schopnosti a osobnostní vyzrálост rozvinuty v takové míře, že mohou a mají vědět, kdy se narodili. Zejména takovou znalost lze spravedlivě požadovat po běžných lidech pocházejících z civilizovaných, byť často velmi chudých poměrů, tedy po běžných občanech Pákistánu, Bangladéše, Indie, Íránu, Egypta, Sýrie, Tuniska či třeba Iráku. (srov. rozsudek č. j. 2 Azs 38/2017-28 ze dne 30. 3. 2017).
19. Z čeho Nejvyšší správní soud čerpal své skutkové závěry a na základě jakého právního pravidla určil rozložení důkazního břemene, citovaný rozsudek neuvádí. Pro potřeby nynějšího rozhodnutí je tedy jeho závěr stěžejně přenositelný. Na rozdíl od věci řešené pod

¹ K datu vyhlášení rozsudku dostupná na
<https://www.sem.admin.ch/dam/data/sem/internationales/herkunftslander/asien-nahost/afg/AFG-tazkira-d.pdf>.

sp. zn. 2 Azs 38/2017 byla navíc tvrzení nynějšího žalobce o jeho věku konsistentní a věcně jde o řešení technické otázky příslušnosti, nikoliv o „výhodu“ v pojetí citovaného rozsudku, tj. neomezení osobní svobody.

20. Krajský soud proto vyšel z toho, že z § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu plyne povinnost žalovaného zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zejména je úkolem žalovaného zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Podle § 52 správního řádu pak bylo povinností žalobce označit důkazy na podporu svých tvrzení.
21. V řízení před žalovaným tedy platí obecná povinnost objasnit z úřední povinnosti a nezávisle na důkazních návrzích účastníků všechny okolnosti nezbytné pro jeho rozhodnutí. Žalovaný však vychází i ze zachytných bodů přednesených účastníky: základní obrysy skutkového stavu, které jdou nad rámec ochrany veřejného zájmu, musí vyplynout z aktivity účastníků. Teprve pokud na základě takto provedeného dokazování nebude skutkový stav zjištěn (*non liquet*), je možné o věci rozhodnout na základě pravidel o (objektivním) důkazním břemenu. Ta v souzené věci upravuje § 89 odst. 3 zákona o azylu, podle něhož se při neprůkaznosti vyšetření hledí na žadatele o udělení mezinárodní ochrany jako na nezletilého.
22. V poměrech souzené věci se uvedené promítá tak, že žalovaný skutkový stav považoval za zjištěný na základě lékařské zprávy v kombinaci s vlastním hodnocením policistů o fyzické a mentální vyspělosti žalobce. Vypovídací hodnota závěru policistů nebyla v řízení před žalovaným relevantním způsobem zpochybněna, plný důkaz o věku žalobce z ní však zjevně neplyne (jde o kvalifikovaný odhad). Vypovídací hodnota lékařské zprávy nebyla v řízení před žalovaným zjištěna, opět z ní tedy neplyne plný důkaz. Její vypovídací hodnota může být navíc oslabena, pokud by v Srbské republice skutečně proběhlo stejné či obdobné vyšetření kostního věku žalobce, jak ten v řízení před žalovaným rádně tvrdil.
23. Za tohoto stavu je předčasné hodnotit, zda by plný důkaz o věku žalobce vyplynul z obou těchto částečných důkazů v jejich vzájemné souvislosti, protože dosud nebyly zjištěny všechny možné skutečnosti vypovídající o skutkovém stavu – žalovaný opomenul tvrzení žalobce o důkazu v podobně srbského odborného lékařského vyšetření. Závěr napadených rozhodnutí, že žalobce je zletilým žadatelem o mezinárodní ochranu tak z výše uvedených důvodů nemá oporu ani ve spisu, ani v právních úvahách žalovaného. Ze stejných důvodů pak nemá oporu ani navazující právní závěr o určení Bulharské republiky jako státu příslušného k přijetí žalobce zpět podle nařízení č. 604/2013.
24. Krajský soud se proto dále nezabýval tvrzením žalobce o příslušnosti České republiky podle čl. 19 odst. 2 nařízení č. 604/2013 a tvrzením o systematických nedostacích azylového řízení v Bulharsku, neboť v řízení před žalovaným nebylo postaveno najisto, zda jsou vůbec splněny skutkové podmínky pro předání do Bulharska. Jen obecně tedy lze uvést, že platí, co krajský soud uvedl v rozsudku č. j. 17 A 121/2019-74 ze dne 24. 7. 2019 i v usnesení č. j. 60 Az 44/2019-95 ze dne 6. 8. 2019. Kdyby se žalobce i žalovaný rádně seznámili s obsahem správního spisu, nemusel by to za ně zbytečně dělat soud. Zpráva OAMP o situaci v Bulharsku, z níž žalovaný vyšel, se prakticky nezabývá materiálními podmínkami azylových zařízení, byť by měla. Stejně tak by žalobce měl jednoznačně a konkrétně tvrdit svou zranitelnost a co mu hrozí v Bulharsku. Jestliže žalobce neví, zda trpí stresovou poruchou („lze očekávat“), netvrdí to a nenavrhuje k tomu důkazy, stěží lze jeho spekulativní úvahu jakkoliv věcně uchopit. Odkaz na rozhodnutí soudů jiných států

dublinkého systému o nevydání do toho kterého státu pak má smysl tehdy, pokud se skutkově jedná o obdobnou věc, ne pokud odkazovaná rozhodnutí řeší osoby ve zcela jiném postavení jako např. nemožnost předání matek novorozenců (v tak zranitelné pozici žalobce nepochybně není).

25. Z uvedených důvodů dospěl soud závěru, že žalovaný v otázce zjištění věku žalobce podstatně porušil ustanovení o řízení, neboť neprovedl dokazování v rozsahu a intenzitě dostačující pro to, aby byly bez důvodných pochybností zjištěny všechny rozhodné okolnosti. Úvahy o hodnocení důkazů pak žalovaný řádně nepopsal. Krajský soud proto rozhodnutí č. j. OAM-640/DS-PR-P12-2019 ze dne 20. 6. 2019 zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.).
26. Procesně úspěšný žalobce by měl právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Jejich vynaložení však ani netvrdil, ani nedoložil, a přiznání paušální náhrady nákladů řízení nepřichází v soudním řízení správním do úvahy (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 135/2015-79 ze dne 25. 8. 2015, č. 3344/2016 Sb. NSS). Žalobci tedy nebylo co přiznat a žalovaný neměl ve věci úspěch. Náhrada nákladů řízení jim tedy nenáleží (60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. srpna 2019

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce